

## Education's transformation

Transformarea educației

**Marinescu Ema Diana**

PhD. Candidate, University of Craiova

**Abstract.** The term education was analyzed and reanalyzed for many years in a row, and momentarily it's one of the major issues, being considered, in my opinion, a main issue for further generations as well. Mircea Eliade stated that “the school is the socially-individual mediator, and through the aspects of authenticity, every citizen caught within this borders has a personal duty to create a self-focus balance by deeds in the social field”. School today is facing tasks so big and urgent, that the old system is not capable of managing the situation. The creative character of activity, regardless of the aspect of our social life, the constant need of the man to adapt to situations, to processes and constant challenges at the workplace are require that the school, along with it's informative characteristic, to develop the intellectual capability, flexibility, creativity and independence of thinking regarding creativity, their capacity to use and adapt to new ones in conformity with demands of the fast development of the social life.

**Key words:** Educator, partnership, regulations, objectives, learning, evaluation, hierarchy

Termenul, educație a fost analizat și reanalizat ani la rând, iar în zilele noastre este una din problemele de actualitate și consider că va fi menținută în fruntea listei și de generațiile viitoare.

Abordările referitoare la aceasta sunt foarte diversificate, foarte multe studii, cercetări dar și soluții necesare vremurilor actuale, cerințelor actuale. Unele soluții sunt deja puse în practică, altele au o aplicabilitate mai dificilă. Toate aceste frământări ale fiecărui deceniu în parte, se datorează copilului. El este universul în jurul căruia învățământul gravitează căutând, măsurile adecvate perioadei existențiale.

Mircea Eliade, afirma că „școala este mediatorul individual - social și din prisma autenticității, fiecare cetățean prins în granițele acesteia este dator să - și creeze echilibrul interior prin faptă, în social”.

Educatorul se află într-un parteneriat cu elevii săi, analizând regulile explicite, dar și ascunse ale vieții în clasă, negociază obiectivele învățării, formele de evaluare, tratând clasa de elevi ca o lume reală ca o inepuizabilă scenă a situațiilor de învățare, evitând ierarhizările rezultate din evaluarea reciprocă.<sup>1</sup>

I.C.Petrescu, subliniază că *acea cultură pe care școala o transmite elevilor trebuie să conștie nu în cantitatea de cunoștințe, ci în forța de a le câștiga*. Considerând cunoștințele un mijloc și nu un scop. De asemenea, caracterizează omul cult ca fiind nu cel care posedă o enciclopedie de cunoștințe, ci acela care le păstrează într-o strânsă legătură, constituind un tot organic.

Putem observa cu ușurință rapiditatea trecerii de la de la “societățile de tip tradițional bazate pe agricultură și industrie la un nou tip de civilizație axată pe bunuri simbolice: mass-media, sănătate, servicii sociale și culturale.

Multe ocupații și profesii dispar, iar altele se restrâng considerabil totul datorându-se, evoluției științelor, proces care pare a fi la început, dar care a produs transformări spectaculoase,

---

<sup>1</sup> Cătălina Ulrich, *Postmodernism Și Educație*, Ed. Didactică Și Pedagogică R.A., București, 2007, P. 65.

în paralel cu apariția unor științe noi și cu proliferarea altora mai vechi asistăm la o apropiere, interferență și restructurare”.<sup>1</sup>

Răspunderile pedagogiei au crescut mult mai rapid și mult mai mult decât s-au dezvoltat puterile ei. “Progresul tehnico-științific n-a reușit să-i îmbogățească și perfecționeze instrumentele de lucru, n-a ajuns să-i ofere o tehnologie pe măsura și la nivelul sarcinilor, iar dezvoltarea societății a complicat și multiplicat neașteptat de mult dificultățile de ordin practic, concret.

În fața școlii stau astăzi sarcini atât de mari și de urgente încât pedagogia cu vechiul ei aparat de lucru nu le poate rezolva.

Creșterea neașteptat de rapidă a sarcinilor și complicarea lor accentuată, creșterea rolului și a însemnătății școlii în societatea contemporană, ca și ritmul tot mai accelerat al schimbărilor sociale impun o reexaminare nu numai a funcțiilor școlii și a sarcinilor pedagogice, ci și a întregului sistem de concept cu care operează știința educației, a categoriilor ei fundamentale (învățarea, dezvoltarea, maturizarea, particularitățile de vârstă, principii didactice, forme de organizare, etc) și adaptarea lor la cerințele actuale ale școlii și nivelului general de dezvoltare a științelor.”<sup>2</sup>

În ultima vreme a devenit evident, că în urma accelerării ritmului de dezvoltare a științei, tehnicii, culturii, a întregii vieți sociale, suferă schimbări radicale și concepția despre conținutul și procesul de înarmare a tinerei generații cu acele cunoștințe și însușiri care să o facă aptă pentru a se integra în viața socială și a devenit factor activ al progresului acesteia.

Azi nu putem avea pretenția ca în cadrul școlii să înarmăm tânăra generație cu acel bagaj de cunoștințe de care ea va avea nevoie în activitatea sa de perspectivă. Nici pregătirea de cultură general, care stă la baza celei de specialitate, nu mai poate avea un caracter enciclopedic”<sup>3</sup>.

Însă putem înarma generațiile viitoare cu lucrurile elementare care le pot folosi în orice domeniu.

Caracterul creator al activității în orice domeniu al vieții noastre sociale, nevoia omului de a se adapta în continuu la situații, la procese și probleme de muncă mereu noi, impun cu hotărâre ca școala, alături de funcția ei informativă, să dezvolte aptitudinile intelectuale ale elevilor, flexibilitatea, independența și creativitatea gândirii lor, capacitatea de a se folosi și de a dobândii altele noi în conformitate cu cerințele progresului rapid al vieții sociale.

În acest sens Gaston Berger afirma, *noi nu putem învăța copiii noștri tot ce vor trebui să știe timp de 30 sau 40 de ani de activitate profesională, pentru că nu știm încă în ce va consta această activitate, pentru că o parte importantă din cunoștințele indispensabile peste 30 sau 40 de ani nu sunt încă nedescoperite.*

„Deși acest relativism nu poate fi împins la extremă, mai ales în cazul școlii de cultură generală, unde fondul clasic al valorilor universale și naționale se păstrează de secole de-a rândul, totuși această constatare își menține valabilitatea cu privire la un volum însemnat de cunoștințe de care are nevoie omul în orice domeniu de activitate.

Fără a micșora rolul informațional al școlii și a subaprecia importanța însușirii de către elevi a unui volum cât mai bogat de cunoștințe, trebuie evidențiat faptul că acest aspect al procesului de învățământ nu poate fi exagerat și că numai pe această cale nu se poate asigura pregătirea generațiilor tinere la nivelul cerințelor actuale”<sup>4</sup>.

---

<sup>1</sup> Constantin Strungă, *Politici Educaționale*, Editura Politehnica, Timișoara, 2003, p. 119.

<sup>2</sup> Andrei Dancsuly, Dumitru Salade, *Educație și contemporaneitate*, Editura Dacia, București, 1972, p.11 -12.

<sup>3</sup> Idem, p. 13.

<sup>4</sup> Ibidem, p. 14

Accentuarea caracterului formativ al învățământului reprezintă o tendință logică, impusă de creșterea volumului informațional, de complexitatea procesului de pregătire a tineretului și de accelerarea ritmului transformărilor.

Caracterul obiectiv al acestui fenomen este legat de revoluția tehnico-științifică și de posibilitățile utilizării pe o scară tot mai largă a tehnicii în procesul de învățământ.

De această preocupare este strâns legată problema perfecționării formelor în care decurge procesul de transmitere - asimilare a cunoștințelor, de formarea a priceperilor și deprinderilor, precum și problema metodelor de învățare.

Devine tot mai clar faptul că modul tradițional al muncii didactice este depășit. „Nevoile obiective ce stau în fața școlii fac necesară promovarea unor forme variate de muncă cu elevii, unde ei se manifestă în mod activ, caută soluții la anumite probleme, efectuează experiențe, redactează referate, lucrează cu dicționare, tratate, reviste, confecționează modele, etc. .

Prin asemenea metode și procedee se formează la elevi gândirea științifică, li se trezește curiozitatea și interesul pentru cunoaștere. Ei sunt tot mai mult atrași să gândească și să lucreze independent.

Toate acestea presupun forme noi de organizare a procesului de învățământ, mai adecvate scopurilor urmărite. În prezent forma principală, aproape exclusivă este lecția.

Celelalte modalități de muncă cu elevii ocupă un loc secundar, în marea majoritatea cazurilor nefiind legate organic de structura și logica procesului de transmiterea – asimilare a cunoștințelor.

Apare tot mai evident că pe lângă lecție se cere să fie promovate și alte forme de însușire a cunoștințelor care să întregască, să completeze unele limite pe care le are lecția prin însăși natura ei.

În acest sens se pot menționa numeroase forme de muncă individuală și creatoare ale elevilor prin care aceștia sunt puși în situația să-și manifeste independența și inițiativa, să-și dobândească cunoștințele prin eforturi proprii.<sup>1</sup>”

„Intensificarea activității în laboratoare, în atelierele școlare, în cabinetele de muncă didactică sunt modalități de instruire a elevilor cărora trebuie să li se asigure un loc din ce în ce mai important.

În cazul acestora o aplicare mult mai largă pot avea mijloacele audio-vizuale mai ales filmul și televiziunea, nu ca mijloace auxiliare ci ca forme constituite și deosebit de eficiente în mod organic în activitatea instructivă a școlii”<sup>2</sup>.

„O primă condiție, de ordin general, a conceperii, elaborării și demarării unei politici educaționale pertinente, este operația complexă de stabilire a unui sistem de valori și idealuri sau măcar liste de repere moral-religioase și social politice, în baza cărora să se desfășoare programul de acțiuni propus.

În ciuda unor numeroase teoretizări a diverselor aspecte fundamentale ale educației, partidele și forțele politice care elaborează programe politice sunt responsabile de viitorul învățământului românesc dar care neglijează astfel de aspecte, probabil sperând că prin preluarea legislației europene pot fi compensate eventualele dezechilibrări.

Dezbateri ample la care să participe atât reprezentanți ai regimului, mass-mediei, specialiști cu rezonanță publică sunt sporadice. În absența unor dezbateri și conceptualizări de calitate,

---

<sup>1</sup> Idem, p. 18

<sup>2</sup> Ibidem, p. 19

valorile și obiectivele social politice sau moral-religioase sunt înlocuite de repere derivate direct din politica partidului de guvernământ reflectând interese de grup sau nici măcar atât”.<sup>1</sup>

“Metodele noastre sunt inadaptate și ineficiente, prin urmare trebuie să reorganizăm tot sistemul pentru a-l face mai performant, mai puțin costisitor și mai bine adaptat noilor exigențe economice și sociale.”<sup>2</sup>

Progresele realizate de tehnologiile de informare și comunicare permit întredederea de soluții noi pentru problemele actuale, însă trebuie să existe dorința de a se accepta anumite schimbări necesare.

### Referințe bibliografice

1. Sorin Cristea, *Fundamentele Pedagogiei*, Editura Polirom, Iași, 2010;
2. Andrei Dancsuly, Dumitru Salade, *Educație Și Contemporaneitate*, Editura Dacia, București, 1972;
3. Adrian Gorun, Tiberiu Horațiu Gorun, *Fundamente normative ale modernizării învățământului românesc (1864 - 1918)*, Editura Pro Universitaria, București, 2013;
4. Elena Joița, Ilie, M.Vlad, E. Frasinianu, *Pedagogie și elemente de psihologie școlară*, Editura Arves, 2003;
5. Elena Joița, *Managementul educațional*, Iași, Editura Polirom, 2000;
6. Pierre Moegli, *Industria Educației Și Noile Media*, Editura Polirom, București, 2003;
7. Dumitru Oțovescu, *Tratat de sociologie generală*, Craiova, Editura Beladi, 2010.
8. C-tin Strungă, *Politici Educaționale*, Editura Politehnica, Timișoara, 2003;
9. M. Smith, *Education And The Integration Of Behavior*, Theacher’s College, Contr. To Educ, New York, 1927;
10. Cătălina Ulrich, *Postmodernism Și Educație*, Editura Didactică Și Pedagogică R.A., București, 2007;

---

<sup>1</sup> Constantin Strungă, op. cit., p. 79.

<sup>2</sup> Pierre Moegli, *Industria educației și noile media*, Ed. Polirom, București, 2003, p. 47.